

András László

Húsvéti megértés

“Ha tehát áldozatodat a templomba az oltárhoz viszed, és hirtelen eszedbe jut valaki, akinek panasza lehet ellened, hagyd ott az áldozatod az oltárnál. Menj és békülj ki azzal az emberrel. Aztán gyere és ajánld fel áldozatodat.” Máté 5,23-24

Amit tettem, megtettem. Jól, rosszul. De nem lehet egy egész életen át rabszíjra fűzni valakit hibákért. Akkor sem, ha ezeket a hibákat bűnnek nevezzük. De éppen azokkal esik meg ez, akik megbánják, amit tettek. És vezekelni akarnak érte. Akik viszont nem látják be, azok a (hibáikra) bűneikre, azok igazolására építik az egész praxisukat. Aminek lényege, hogy másokat kényszerítenek vezeklésre. És mivel nincs ember bűn nélkül, azt hiszem, vagy vezeklünk, vagy másokat kényszerítünk erre magunk helyett. De hogy lehet ebből kikeveredni?

Keressünk valakit, aki elkövetett ellenünk valamit, és vezekel érte. Ha rosszabbul állunk, akkor olyan valakit, aki ellen mi követtünk el valamit, és mégis ő vezekel. Akit mi kényszerítünk úgy, hogy eddig akár észre sem vettük. Vegyük észre ezt, és ha észrevettük, oldozzuk föl. Bocsássunk meg neki. Aztán oldozzuk föl magunkat is. Mert nem mehetünk oda mindenkihez egyenként, aki ellen vétkeztünk, mert akkor hátralevő életünk azzal telne, hogy ki-be rohangálunk a templomba – ja, még ő is...

Ne akarjuk a feloldozást másra bízni, papra, spirituális vezetőre, Istenre, ilyesmi. Ez személyes ügy. Ez a megbocsátás is: ne vezekelj tovább! Ez a művelet. Ebből az is kiderül, hogy megbocsátani csak annak lehet, aki vezekel. Ezen a műveleten keresztül vezet oda az út, hogy magunknak is megbocsássunk.

Ha azonban azt vesszük észre, hogy olyasmért vezeklünk, amit noha ellenünk követtek el, mégis az elkövető kényszerít minket vezeklésre, egyszerűen csak hagyjunk fel ezzel. Ez esetben a megbocsátás értelmetlen. Mert megbocsátani csak annak lehet, aki vezekel, és ebben az esetben mi magunk vagyunk azok. Mert sokkal többször vesszük magunkra más bűnét, mint azt gondolnánk. Akinek volt gyerekkora, apja, anyja, az tudja ezt. Mert a legtöbbször a gyerekkor túlélés-módszertanából következik mindez. Ami alkalmas arra, hogy túléljük a gyerekkorunkat, nem biztos, hogy felnőni, felnőttként létezni is segít.

Jézus persze valóban elveszi a világ bűneit. De csak azokét, akik vezekelnek, azokét, akik hajlandók felhagyni a vezekléssel, és odaadni neki. Ezért beszél olyan sokat a haragról és a megbocsátásról. Mert az egész egy hosszú lánc az idők kezdetétől fogva, valóban. Távolabbról átkozott lánc, testközelből ördögi kör. Azért jött, hogy megszakítsa ezt a láncot, megbontsa ezt a kört. Mert valahol el kell kezdeni.

De ez nem valami képletes dolog a mennyben vagy másutt, hanem nagyon is konkrét, itt és most. Ha nem az lenne, nem jött volna konkrét személyként. Nekünk is konkrétan kell cselekednünk. Hogy hiszünk-e benne, csak annyiban számít, hogy ez a hit segít-e a konkrét művelet megtételében. Segít-e éreznünk, amit kell, segít-e megtennünk, ami szükséges: felhagynunk értelmetlen vezeklésekkel. De például a gravitációban sem szükséges hinnünk ahhoz, hogy működjön.